

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is: of

Schrijver	Tom Helmer, Willem de Vlam
Titel	Blind
Jaar	2006
Uitvoering	Opium voor het Volk / Carola Arons

Copyright (C) 2006 by Tom Helmer en Willem de Vlam

Blind

Opium voor het Volk

Tom Helmer en Willem de Vlam

Première 8 juni 2006 - De Nieuwe Anita, Amsterdam

De drie personages werden allen gespeeld door Lizzy Timmers, in regie van Carola Arons.

© Opium voor het Volk

Info:

www.opiumvoorhetvolk.com

RoXY :

Die brand was in de RoXy wel bizar. Zeker voor mij.
In juni 1999 overleed Peter Giele.
Met hem was het allemaal begonnen.
Hij had het initiatief genomen
en gezegd dat er decors en acts zouden moeten zijn.
Hij had het interieur ontworpen.
Eind jaren tachtig had hij zelf met een paar vrienden staan scheppen
om de schuine bioscoopvloer vlak te maken.
Voor zijn begrafenis hadden zijn vrienden
hem een stevige leren broek aangetrokken,
een breekijzer over zijn blote torso gelegd.
Hij lag in een open kist, op een landingsvaartuig van het leger.
Voor de boot met het lijk voer een ponton
met twee stalen pijpen die zes meter hoge vlammen spuwden.
'Het ene vuur steekt het andere aan'.
Dat was zijn motto.
We voeren met een stuk of zestig volgbootjes naar begraafplaats Zorgvlied.
Ik zat met Chris, Chloe, Sonja, en Henk en Henk in een bootje in de tweede linie.
We waren, net als vrijwel iedereen, verkleed als engeltje naar de begrafenis gekomen.
Behalve Henk de bouwmeester, die had een grote bruine monnikspij aan.
Terwijl Peter door zijn vrienden werd begraven,
dobberden wij voor Zorgvlied op de Amstel
en we gaven flessen mousserende wijn aan elkaar door.
Ik nam veel te grote slokken
en toen we tegen het eind van de middag terugvoeren
langs de hoge Rembrandtoren bij het Amstelstation,
werd ik heel verdrietig.
Dat donkere stukje water tegenover hotel de L'Europe onder de Munt door naar de Singel.
Absolute horror.
En toen we terug op de Singel weer uitstapten
en we elkaar uit de boot de stoep op hielpen,
maakte iemand een hele truttige, stinknormale grap.
'Dat je met die vleugeltjes toch zeker
zo de kade op zou moeten kunnen vliegen.'
Die grap floepte eruit, ik bedoel, ik ken dat wel,
maar op dat moment kon ik het echt niet hebben.
Ik loop alleen naar binnen en bestel een dubbele whisky.
Even later sta ik op de dansvloer, lam,
een beetje op te warmen terwijl het
langzaam tot me doordringt dat ik enorm naar de plee moet.
De urine steekt gemeen in mijn blaas en ik heb mijn
allerlaatste nuchterheid nodig om droog bij de plee te komen.
Auw. Als mijn sluitspier zich eindelijk mag ontspannen,
hoor ik ineens gefluit, en gesis en geknal van vuurwerk
en een luid gejuich vanuit de zaal en ik zie voor me
hoe ze allemaal met de handen in de lucht staan.

Ik werd weer wakker omdat iemand mijn naam riep.
Heel hard. Harde dreunen tegen de wdeur.
'Brand! Er is brand!' Henk trapt in zijn monnikspij de deur in.
'What the fuck!' Hij slingerde me vanaf de pot in één keer over zijn schouders.
Een enorm geraas. Brand. Mijn luchtpijp doet pijn.
Ik ben slap, duizelig, misselijk, mijn ogen steken.
We zien helemaal niets. Henk wankelt de steile trap naar de dansvloer af.
Boven onze hoofden knalt iets en vonken vallen.
Henk probeert iets tegen me te schreeuwen
maar het komt er niet uit.
Ik word op zijn rug door elkaar geschud door zijn gehoest.
Buiten was er zuurstof.

Henk liep via het Koningsplein naar de overkant,
naar de honderden engeltjes die tussen de barakken van de Bloemenmarkt
huilend naar de brand stonden te kijken.
Daar legde hij me languit neer op de harde, stenen stoep.

Voor veel mensen was die brand de doodsklap.
Op vergaderingen zaten ze te huilen.
Er moest een nieuwe tent worden opgericht.
Maar waar? En wat? En hoe?
Er waren wel plannen. Sommige echt leuke ideeën.
Maar ... misschien wel teveel.
En het liep teveel uiteen...om... ik weet niet... mensen...
Iedereen zat alleen maar elkaars plannen af te schieten.
En uiteindelijk wonnen de formules het van de ideeën.
Voor mij was het... een tegenslag.
Het was gewoon een bijzondere tent,
er kon wat en je kwam er nog eens iemand tegen.

Iris:

Het hielp dat het lekker weer was
Dat kun je lastig onprettig vinden
Het was mooi weer
Bomen waren groen
Ik stond stil
Midden in de stad op een druk plein
Langzaam
heel langzaam laat ik mijn ogen vooruit naar de horizon kruipen
ik ontspan mijn rug
Ik adem in
Voor het eerst sinds jaren kijk ik weer om me heen
Ik heb een paar jaar ondergronds geleefd
Clandestien boodschappen gedaan
Gekookt en gegeten
Ik heb mijn neus dicht gehouden voor de geur van anderen
Mooi is het niet
Echt niet
Het is heel lelijk
Heel clichématig ook
de nerd die zich opsluit in z'n kamer
Omdat ie vroeger gepest is
bang is geworden voor anderen
omdat anderen altijd leuker werden gevonden
Maar de grap is dat dat dus allemaal niet waar was
Ik werd wel leuk gevonden
Ik heb óók op schoolfeestjes mijn tong in iemands mond gestoken
en een jongen over zijn dijbeen geaaid
Ik heb geluk gehad dat ik er goed uitzag
Dat helpt
En ik had geluk met Nathalie
mijn beste vriendin
Die sleurde me overal mee naartoe
Dan kwamen we met z'n tweeën de WC uit
met identieke knal-oranje lipstick op
en met van die lichtblauwe punk-ogen
Dan stonden we samen te dansen en dan flirtte ze net zolang in het rond
tot we allebei een leuke jongen hadden om mee te dansen
En ik vond computers leuk
Ik speelde *Solid Snake* op de MSX, en *Herzog*
en een meisje dat daarover mee kon praten
dat was natuurlijk héél interessant

Ik had het dus wel naar mijn zin
Ik heb *Catcher in the Rye* vier keer gelezen
Niet omdat ik het zo mooi of herkenbaar vond
maar omdat ik steeds vergat hoe het afliep
omdat ik het gewoon niet snapte
Het was allemaal veel te leuk
Maar het noodlot begon onrustig rondjes te draaien in zijn mand
Ergens in Silicon Valley
had het zijn stukken op tafel gezet
In de jaren zeventig al
Het begon tijd te worden
Het ijsbeerde en stampte zijn voeten warm

1996 is een goed jaar om informatica te gaan studeren
Ik krijg college van wereldberoemde programmeurs
We zitten met zijn achten in een klas
Het gaat zo idioot hard met de ontwikkeling van nieuwe processors
Chipsets en
Geheugen
Er moet software geschreven worden op bouwtekeningen
van dingen die er nog niet eens wáren
Ieder idee was welkom
we mochten meedenken met de top
Het was vuurwerk en we zaten er zo dicht op dat onze wimpers ervan schroeyden
We belden elkaar midden in de nacht uit bed als we een idee hadden
en dan bleven we uren online om elkaar stukken code heen en weer te sturen
Dan zat ik er weer tot het buiten bleek werd
de vogels begonnen herrie te maken
en soms belde Natalie dan nog aan om nog gezellig een kop thee te drinken
en aan de ladders in d'r panty te pulken
Die was ongeveer even fanatiek aan het feesten als ik aan het studeren was
Ik genoot ervan
Later bleven we met z'n drieën over
De andere vijf waren ergens voor krankzinnig veel geld gaan werken
Had ik ook zó kunnen doen
Tuurlijk heb ik mijn aanbiedingen gehad
Hele
hele serieuze aanbiedingen
Zo serieus dat ik er melig van werd
Maar ik wilde niet weg van het instituut
Ik had genoeg aan mijn bijbaantjes
Op de middelbare school reed ik al op m'n scooter door de stad om mensen te laten zien
hoe je een muis aansluit

Wij kenden de aantrekkingskracht van de Apocalyps
Tuurlijk waren we gek van cyberpunk en fantasy en Anime
We vreten pulplectuur alsof het Olvarit was
We schreven zelf apocalyptische verhalen
over demonen die de aarde vernietigden
Aliens die de aarde vernietigden
Robots *die de aarde vernietigden*
Mensen die de aarde vernietigden
Als het aan ons lag
stond het armageddon om de hoek
Natuurlijk wisten we van het milleniumprobleem
We zaten er middenin
We hadden al die artikelen uitgespit
Ze schreven er in de jaren zeventig al over
en onze smaak voor het armageddon werd er alleen maar door verfijnd
We maakten er een sport van scenario's te bedenken

We hoorden het gieren van de ambulances in onze hoofden
zagen wrakken voor ons van kettingbotsingen
ontsporingen
brandende steden
neerstortende vliegtuigen
En we bespraken met héél ernstige gezichten hoe absurd de situatie was
De programmeur als Dr. Frankenstein
Voor óns was het science-fiction

We kenden het probleem
Er was ook al lang een oplossing
Niet een mooie oplossing
Een beetje een vieze truc
Alsof de uitlaat van je auto eraf ligt
En je maakt hem weer vast met duct-tape
Maar een kind kon het doen
Wij deden het als bijbaantje
We reden kriskras door de stad met stapels CD-Roms in onze rugzakken
en dan pasten we overal die truc toe
Ik had zelfs certificaten laten drukken
millenium-proof
Daar zette ik dan een stevige handtekening op
en daar was zo'n manager heel blij mee
In het begin vonden we het prachtig
Je zag mensen in de gaten krijgen wat er veranderd was
Hoe belangrijk informatietechnologie geworden was
We wisten niet dat ze er vooral bang van zouden worden
dat gebeurde toen de kranten er eindelijk over gingen schrijven
Vanaf toen reed ik door een stad
die elke dag nét even minder leuk aan het worden was
Ineenstorten Westerse Beschaving
Totale Anarchie
Hongersnood
Economische Crisis
Vrienden die je in ernst komen vragen
of hun magnetron op 1 januari nou wel of niet gaat ontploffen
Vriendinnen die willen weten of er een chip in hun krultang zit
Een neef die staat op te scheppen dat z'n auto niet alleen heel groot is
maar ook nog helemaal milleniumproof
Z'n Auto
Waarom moet een auto weten welk jaar het is?!

Huismus :

Ik heb ooit in de Pijp een huis gekocht, samen met mijn vriendje.
Een pijpela in de Gerard Dou. Ik was toen 28, hij 27.
En we zaten daar op die spiksplinternieuwe bank.
En op de eettafel lag mijn bedrijfstelefoon die al vier weken niet over was gegaan. We hadden de
keuken opengebrouwen.
Van de keuken hadden we een open keuken gemaakt. In het hele huis was geen vierkante centimeter
waar we niet allebei met onze neus bovenop hadden gezeten.
Bikken, breken, schuren, stucken, schilderen.
En nog eens schilderen en nog eens omdat er toch nog een vingerafdruk in de tweede laag terecht
was gekomen.
We ontmoetten elkaar op een feestje.
Bij een gezamenlijke kennis.
Hij bracht me thuis. We hadden zo'n goed gesprek.
De volgende dag hebben we verder gepraat door de telefoon.
We werden smoorverliefd op elkaar.
Alleen z'n ouders dat was wel even slikken. VVD achterban in de provincie.
Lieve schatten, ze hadden geld, maar ook zo'n pad naar de garage.

Met bielzen
en grind en coniferen.
Een beetje een kleine wereld.
Maar goed, Erik had het er niet over. En we kwamen er gewoon niet vaak. Dat deed hij wel tof. We wilden al heel snel gaan samenwonen, want we begrepen elkaar. Dat is fijn.
We waren twee maanden bij elkaar
Ik flapte het er gewoon uit.
Zullen we gaan samenwonen?
En toen moest ie lachen en toen zei hij ja.
Het ging goed met mijn bedrijfje.
Mijn studie psychologie viel een beetje tegen
dus ik was gesjeesd en had me helemaal gericht op mijn bedrijf .
Ik organiseerde bedrijfsuitjes.
Op het moment dat we ons huis kochten was Erik, mijn vriendje bijna klaar met zijn tweede studie in Utrecht. Hij zou scenarioschrijver worden.
Is ie ook geworden trouwens
maar in die tijd verdiende hij nog niks.
Hij heeft zich er echt ook heel rot onder gevoeld.
Maar het was ook echt rot.
Het was in die tijd moeilijk om een huis in Amsterdam te vinden.
En we hadden ons voorbereid op een lange huizenjacht.
Maar zoals dat heel soms gebeurt....
hadden we ongelofelijk veel geluk.
We hadden net vis gekocht op de Albert Cuyp
en we fietsen terug langs de Gerard Dou
en ik zie net in mijn ooghoek
hoe ze een geel bord tegen een gevel hangen.
Een schattig klein pandje.
Klein beetje scheefgezakt.
Een klokgeveltje met blanke baksteen
met van die witte sluitsteentjes boven de ramen
en een winkelenster op de begane grond.
Echt een heel leuk huis.
Meteen de makelaar gebeld.
Nou vier-en-een halve ton was in die tijd goedkoop geweest voor zo'n huis...
Hij vroeg drieëneenhalf....
Kunt u mij alle informatie mailen?
vraag ik.
Drie minuten later
zat alle info plus een concept-koopakte in mijn inbox.
....en een uur later vertrekken we zenuwachtig
met de boekhouding van mijn bedrijf naar de bank.
Daar waren ze nogal eager om ons te helpen.
We kregen twee accountmanagers
een man en een vrouw
tien jaar ouder dan wij
Kopje koffie
ontspannen sfeer
Zij keek naar de cijfers van mijn bedrijf
die waren top
dat wist ik
dat ziet er goed uit
zegt ze
Hij kijkt naar de gegevens van het huis en zegt
Voor die prijs kun jij je er geen buil aan vallen, Juffrouw.
En ik denk : Juffrouw?
Ik probeerde me voor te stellen hoe mensen mijn vriend en mij zien.
Ik
handelaar in bedrijfsuitjes
had kleine oorbellen in

een beige strakke broek aan
een wit kraagje over een klassiek bruin vestje
Inderdaad een beetje een juffrouw.
Mijn vriend
Scenarioschrijver
had een Adidas-jekkie en puma's aan.
Van financiën en juristerij had hij maar weinig kaas gegeten.
Dus hij zat een beetje dromerig en totaal onschuldig
naar de tieten van de bankmedewerkster te kijken
dus ik dacht dat andere mensen ons wel eens zouden kunnen zien als een aardig koppel. Misschien
zelfs een koppel waardoor je je goed over de wereld gaat voelen.
Ik voelde me in ieder geval goed over de wereld.

Iris:

Natalie interesseerde het helemaal niks
Ja één keer heeft ze gevraagd:
hé die jaar-2000-toestand
moet ik me zorgen maken?
Nee?
Mooi
We zaten door de ramen van onze klas naar buiten te kijken
waar iedereen langzaam helemaal getikt aan het worden was
Het lijkt leuk om het beter te weten dan de rest
maar dat is het niet
Het is walgelijk
Een steek in je maag
Het trekt dicht van binnen
In die tijd ging het niet goed met me
Het is daarna heel lang niet goed met me gegaan
Het was bizar om te zien hoe weinig mensen wisten
van de machines waar ze elke dag mee werkten
De meest elementaire ...
Het onbegrip
Het was in die dagen niet goed voor me om buiten te komen
Maar ik had niet zoveel keus
Mijn bijbaantje begon steeds beter te betalen
Ik studeerde terwijl op beeldschermen blauwe balkjes groeiden
Objectief bekeken zal het allemaal wel zijn meegevallen met die manie
Er zullen er vast genoeg geweest zijn die zich niet lieten meeslepen
Maar ik kón niet objectief kijken
Ik zat er middenin
Ík liep door een stad vol waanzinnige
kwijlende idioten
Parende
ranzige onnozelaars
die razend achter elkaar aan renden
Een dolgedraaide kudde rinocerossen
En ergens in die periode heb ik een schakelaar omgegooid

Klaar

Uit

Op een dag werd ik wakker en was mijn walging weg
Heel prettig was dat
Op m'n wekkerradio was een of andere klets-kous een verhaal aan het houden
van kijk
wat die milleniumproblematiek aan het licht brengt
is een heel andere problematiek want eigenlijk is het alleen maar een symptoom
van onze ziekelijke verslaving aan technologie

en ik dacht alleen maar
ja zo'n man moet ook eten
En dat was het
En toen ik de straat opging was het lekker weer
Zo'n frisse kou die in je oorschelpen prikt
En links en rechts van me vielen basaltblokken op de grond om me te beschermen
Ik liep over straat tussen twee perspex stormvloedkeringen
en ik wist dat ze me niets meer konden doen
Omdat het me geen fuck meer interesseerde
Ik studeerde af
kreeg een onderzoeksplek op de faculteit
Er waren twee plaatsen waar ik leefde
Thuis en op het instituut
Ertussenin stond ik op de automatische piloot
Ik groef me als een mol door het verkeer
Zo werd ik gelukkig op mijn manier.

Huismus :

Wij sloten een hypotheek af van 1500 gulden per maand.
Als we het verder rustig aan zouden doen
Kon ik dat net betalen.
Mijn bedrijfje in bedrijfsuitjes was min of meer begonnen als grap
om de verveling te verdrijven.
Het plan schoot me al te binnen in mijn propedeusejaar
tijdens het derde hoorcollege Arbeids en Organisationspsychologie
Daar viel op een gegeven moment het woord excursie
en een minuut later was ik eigenlijk al rond in mijn hoofd.
Ik kon het gewoon niet geloven.
De rest van die collegereeks heb ik in de kantlijn van mijn noteblock mijn eigen plan onderuit proberen
te halen
maar dat lukte gewoon niet.
De opzetkosten waren laag
het werk was niet intensief en goed te reguleren.
Ik zou het zó naast mijn studie kunnen doen
als liefhebberij.
Ik had ook het geluk dat ik in die tijd
zo rond 94/'95 was het
dat ik had opgemerkt dat alles waar folklore aankleefde
razendsnel in waarde aan het stijgen was.
Dus mijn bedrijfsuitjes zouden bestaan uit zeiltochten door Friesland
op echte Skûtsjes
van die Friese platbodem zeilboten
met van die zwaarden aan de zijkant.
Ik charterde zo'n boot inclusief schipper en assistent, dan had je meteen echte Friezen aan boord....
....Valse types zijn dat meestal.
Het liefst had ik dan nog een vader en een zoon.
Weet je wat er gebeurt als je een kantoor uit de randstad opscheept met een goed valse Fries en zijn
zoon?
dan ontstaat er binnen no-time wrevel
op zo'n boot.
En dat heeft een ongelofelijk bindende werking
zeker op de heren van het middle-management.
Normaal gesproken weten die namelijk niet wat ze met elkaar aanmoeten...
als ze opeens sociaal móeten zijn
maar in een situatie van totale miscommunicatie
met twee valse Friezen....
kunnen ze het mooi voor elkaar opnemen.
Een ander voordeel is dat de secretaresses
de receptionisten
en de kantine medewerkers

geïntimideerd raken door de broeierige sfeer en zich koest houden.
Bij veel bedrijfsuitjes gaan deze dames namelijk zo hard uit hun dak
dat de rest zich verloren voelt.
Maar tegen het middaguur ebt de spanning vanzelf weg
komt iedereen weer tot zichzelf
en tot het Friesche grasland
en worden er praatjes aangeknoopt tussen willekeurige collega's...
Ik hield zelf ook heel veel van dat moment.
Ik ging natuurlijk regelmatig mee.
Het was eigenlijk altijd hetzelfde
zo rond een uur of twee
als de broodjes net gegeten waren.
Dan werd het even stil op de boot.
Dan had ieder even zijn eigen ding.
Ik keek dan graag naar het oneindige gras
dat zo sappig en groen en alsmaar uit die weilanden op komt zetten
en dan vroeg ik me af
of ik daar nou eigenlijk ontzag voor moest hebben
voor die geweldige groeikracht
of dat ik moest vinden
dat het weliswaar heel veel en oneindig was
maar dat het toch ook echt alleen maar gras was
en niet iets beters. Niet iets werkelijk groots.
De laatste tijd denk ik er wel eens over
om kruidenvrouw te worden. Ik heb daar wel iets mee.
Maar in ieder geval
als ik in die tijd op zo'n Skûtsje zat
in Friesland voelde ik mij werkelijk degene die ik toen was.

Mijn rekeningen waren gepeperd.....
maar werden enthousiast betaald!!!!
En op kantoor weer een blijde werkvloer...
dus dan ging het goed.
met hen...
en zolang het met de bedrijven goed ging
ging het goed met mij!
Op het moment dat we ons huis kochten....
had ik al... twee jaar langgemiddeld.... twee van deze uitjes per week.
Dat was in juni 1999. In september zouden we de sleutel krijgen.
Wij waren toen al meer dan een jaar samen
en we liepen nog steeds één op één
we deden het gemiddeld
één keer
per dag.
In het anderhalve jaar dat we aan het huis bezig waren
deden we het vaak
's middags voor de lunch
op de overloop....
omdat er nog nergens gordijnen voor de ramen hingen.....
Dan gingen we daarna altijd meteen naar de slager om de hoek om een broodje te halen. Dus als we
daar aankwamen keek Jan altijd heel tevreden naar ons en hij wist zeker dat onze gezonde kleur van
zijn filet Americain kwam.
Erik schreef die laatste winter
in de kamer die de logeerkamer zou moeten worden....met niets anders dan een laptop op een
houten blad op twee schragen. Heel bohémien.

Toen het weer lente werd in 2000 begon mijn bedrijf te haperen. Ik sprak af met een paar van de
schippers in Friesland om te vragen of ze iets van hun prijs wilden afhaken. Dat lukte gelukkig, want zij
lagen er ook niet zo florissant meer bij.

Toen ik die middag thuiskwam uit Friesland was het de eerste warme middag van het jaar, lag er een grote stapel parketdelen tegen het raam in de voorkamer. Een grijnzende Erik stond ernaast. Hij was die dag toevallig langs een sloop gefietst en had gezien dat er een grote parketvloer in een container werd gegooid. Bij de Macbike had ie toen onmiddellijk een bakfiets gehuurd en al die parketdelen ingeladen.

Hij stond daar in de schemerige kamer, in zijn shorts en met één of ander petje op.

Ook zijn werkhandschoenen had hij nog aan.

Hij had dikke stoppels op zijn bleke wangen en rook tegelijk naar vers en oud zweet.

Onder zijn ogen lichte, grijsblauwe kringen.

Aan de overkant van de straat viel de zon precies op de oranje luivel van een terrasje, waardoor een vreemde gloed in onze kamer hing. Hij had zich kennelijk een beetje alleen gevoeld vandaag, tijdens zijn parketavontuur. Had me gemist.

Muziek

Kijk

zei hij

nu kunnen we het ook een keer in de woonkamer doen

En toen legde hij me midden in de kamer tegen de hoop parketdelen

en schoof mijn rok omhoog

Iris:

Nathalie kan zich zorgen om je maken zonder dat het begint te irriteren. Dat is heel knap

Ze is in staat om met een tas vol jurkjes naar mijn werk te komen en dan sleept ze me desnoods aan

m'n haren mee de stad in En ik ga uiteindelijk altijd mee

Want ik weet dat ik me daarna altijd goed voel.

Wij herhaalden ons kunstje van vroeger op feestjes

en in clubs zo nu en dan zat er een aardige jongen tussen

en daar sliep ik dan een tijdje mee

Dan kon het lichaam er weer een tijdje tegenaan

en het was goed voor de ziel

om 's ochtends met iemand broodjes te halen

Maar je kunt het uiteindelijk niet voor zo'n jongen verbergen

dat het je in wezen niets interesseert wat hij denkt of voelt of wil

.....ja maar ik vind je zo leuk....

nou dat moet ie lekker zelf weten toch?

en daarna haalde ik mijn halfje bruin gewoon weer bij de supermarkt

Ik heb dat jaren volgehouden

Ik stond op

Ik zette koffie en maak een bordje muëslie met yoghurt

en stukjes appel

terwijl ik wachtte tot het water kookte

Ik dronk mijn koffie op

trok al dan niet een jas aan

en fietste naar de universiteit.

Toen ik gisteravond thuis kwam heb ik eerstde boodschappen uitgepakt

in de ijskast gedaan.....

Kipfilet

Tomaat

Komkommer

Ijsbergsla....

.....Rijst had ik nog....

Toenben ik onder de douche gaan staan....

Mijn gezicht gewassen.....

Daarna heb ik gekookt. Gegeten. Afgewassen. Koffie gezet.....

Toen had ik nogvier en een half uur over..... Minstens. Ik heb

mijn oogdruppels ingedaan... mijn ogen bedruppeld... hoe zeg je dat. In elk geval.....

mijn ogen prikken vaak. Beroepsafwijking. Heb ik druppels voor.

Maar ik heb dusvier en een half uur over tussen eten en slapengaan

en ik krijg ze maar niet voorbij

En op mijn bureau staat mijn computer
Uit....ik wil bewijzen dat ik hem best uit kan laten staan

Ik ga de deur uit. Maak een wandeling.
Half uur later ben ik terug.....
Verveling is nieuw voor me.
Een TV heb ik niet
Ik ben vrouw
en ik promoveer in informatica
ik ben java-programmeur.
Dat maakt me een moeilijke doelgroep
om televisieprogramma's voor te maken. Blijkt.
Ik pak m'n telefoonen begin Nathalie te bellen....
maar halverwege realiseer ik me dat ze een nieuw vriendje heeft
en
natuurlijk
allang plannen heeft voor vanavond.
Ik blader door m'n telefoonlijst.....zie namen van mensen die ik jaren niet meer gesproken heb.....Die
kan ik nu niet meer bellen....een paar exen.....die kan ik zéker niet bellen....
Ik begin namen van mijn simkaart te wissen.... maar stop daar gauw mee.
Ik schrik ervan....dan herinner ik me dat er een spelletje op het ding zit
en de rest van de avond zit ik te snaken
Probleem opgelost
Morgen avond ben ik weer om zeven uur thuis
Nieuwe ronde
nieuwe kansen

Huismus :

De volgende morgen had ik gemene, paarsrode bloeditstortingen op mijn rug
en nam vrij. In een winkel waar ze *inline skates* verkochten haalde ik twee paar kniebeschermers, en
toen hebben we in één lange manie van zestien uur met zijn tweeën die parketvloer in de woonkamer
gelegd. Van het kleine bergje dat overbleef hebben we op de eerstvolgende zaterdagmorgen een
vloer gelegd in de logeerkamer.
Maar dat deden we echt op onze reserves. Wat we gedaan hadden, was echt prachtig geworden. De
hele benedenverdieping, daar veerden we doorheen, maar boven liepen we met lood in onze
schoenen. Gewoon op. Wij hadden geen geld voor mannetjes, ook niet voor een paar Polen.
Toen eindelijk alles af was, hebben we een zondag vrij genomen en zijn gaan wandelen in de
Kennemer Duinen. Het weekend daarna, half april, hebben we het huis ingericht, Maar tijdens de
verhuizing voelden we ons ineens heel unheimisch: ik had al twee weken geen opdracht meer
gekregen. Niet eens een offerteaanvraag. Geen bedrijf dacht meer aan bedrijfsuitjes.
De dotcoms, de internetbedrijfjes waren tegen de lamp gelopen. In Silicon Valley, in California,
hadden gesjeesde IT-studenten miljoenen in hun zak laten glijden, terwijl ze dagenlang op blote
voeten stonden te voetballen op de gang. Enthousiaste burgers hadden daar hun goede geld
ingestoken. Overall stond men gezellig geld af te pellen. Geen wonder dat het zo goed was gegaan
met mijn bedrijfje.
Ik zat met Erik op die spiksplinternieuwe bank En het journaal toonde een hele mooie grafiek van de
AEX. Die lijn liep van linksboven naar rechtsonder.

Waar het op neer kwam was, dat we ons huis weer moesten verkopen.
En ik dacht alleen maar, er moet ergens iets zijn,
een bewijs papier, een missing link.
Dat het dan zo is van "ah, maar kijk eens hier! Zie je wel!
Maar we hadden gewoon domme pech!
Ik voelde me zo gepakt
zo in een hoek gedreven.
Binnen een week werd er een geel bord tegen de gevel geschroefd. De hypotheek zou worden
betaald door Erik's ouders, de VVD achterban. Dat zou dan een schuld worden en tegen de tijd dat we
ons huis verkocht hadden, moesten we het er maar eens over hebben.
Zes maanden later hadden we alle gelegenheid om het er eens met ze over te hebben, want toen was
het een naakt feit dat we geen woning meer hadden. We hadden een paar maanden gezworven langs
vrienden en familie en op een gegeven moment waren Erik's ouders aan de beurt. Ik weet nog, dat ik

voor dat grindpad met die coniferen stond met mijn Hello Kitty weekendtas, en dat ik dachtdit kan de lieve Heer toch onmogelijk zo bedoeld hebben.
Maar toch.

Roxy :

Bij de RoXY dachten ze zo: als één discobol een goed effect geeft, en twee discobollen nog beter zijn, dan zullen tweehonderdvijftig discobollen wel helemaal geweldig zijn.

Gelachen hebben we. Maar goed gelachen! Ik begrijp nog steeds niet dat ze d'r haast allemaal mee ophielden. Het was toch leuk?

Ja natuurlijk, als zo'n hele tent affikt, is dat wel even een tegenslag. Maar ik ben ermee doorgedaan. Net als DJ Joost van Bellen, die organiseert nog steeds echt mooie dingen. Lennart en Pinky, ieder op zijn manier.

Lennart en Pinky die deden acts. Dan was Lennart bijvoorbeeld een rups, en Pinky een krop sla en dan moest de rups bij de krop sla komen, of Lennart was een hele grote pik en Pinky een kaboutertje die erop probeerde te klimmen. Zij hadden ook wat met elkaar, hè. Een keer hadden ze bedacht dat ze een grote worm zouden worden, die dan in tweeën zou breken en dan zouden die twee helften verder kruipen en elkaar weer tegenkomen en verliefd op elkaar worden en toen hadden ze mij gevraagd om hun pak dicht te maken, maar net toen ze erin zaten, toen krégen ze toch een ruzie! En ik moest zo lachen, maar kreeg dat pak natuurlijk niet meer dicht, dus ik roep maar de hele tijd, doe nou liehief! Kom op doe lief!

Het was ... spektakel. Maar dat is uiteindelijk niet wat je gaat missen. Wel de mensen, de sfeer. Maar het spektakel maakte het allemaal los, maakte kameraden van ons. We waren *en masse* verliefd op elkaar. Als iemand op reis ging, naar Australië ofzo, dan nam ie altijd een onzinnig souvenir mee voor ons, een opblaasbare koala, of een skippybal of zoiets. En dan was het in de foyer zo van *Heel Blij Joelen* aahhahaha!

Ja, en natuurlijk als je pil begon te werken. Dat was toch ook heel bijzonder. Dat je huid begint te tintelen, en dan zo'n intense warme gelukkige *flow*. Zo heh (*huivert van genot*).

De eerste keer xtc is het allerbeste. Daar kom je nooit meer overheen.

Dopamine is een stof in je hersenen waar je blij en gelukkig van wordt. Normaal gesproken komt die stof vrij als je vrienden ziet, mensen die je aardig vindt. XTC laat die dopamine in één keer vrij. Het dopaminepotje in je hersens wordt omgekieperd als een volle regenton in een droge achtertuin en het dure spul stroomt vrij door je brein... En dat is echt hè. Niet de illusie van geluk... Een ander geluk bestaat niet. Maar je hebt steeds meer nodig.

En vanaf de vierde keer, als je enthousiasme over de hele poepelegein alweer wat minder wordt, begin je katers te krijgen. Dan krijg je te maken met de ijzeren wet die zegt dat als je in het weekend al je dopamine opsnoept, je op maandag, dinsdag en woensdag niets meer hebt.

Dat betekent dat je dinsdagavond thuiskomt van je werk en je zo in de put zit, dat je je zo *alleen* voelt, dat het enige wat tot je doordringt de afschuwelijke leegte van het heelal is, het suizen van de echo van de oerknal en verder...: niks!... Horror!

Op een gegeven moment was ik het zat. Dat voorspelbare 'even wachten en dan joepie en dan die kater. Zeker toen ik een keer een hele week alleen maar in mijn bed had gelegen, met de gordijnen dicht. TV-gekeken, glossy's gelezen, geslapen. Toen belde Chris. Hij had een soort instinct voor wanneer hij zich zorgen moest maken. Hij vroeg of ik niet bij de decorploeg wilde komen. Ik eerst *huilerig* 'Dat kahan ik niehiet!' maar toen zei hij dat ik even rustig moest doen. Twee dagen later loop ik voor het eerst 's ochtends en nuchter de zaal van de RoXY binnen. Het is voorjaar. Ze maken een paastuin met zes meter hoge narcissen. Chris heeft onderdelen van die bloemen op de bar liggen. Een reus van een vent met geblondeerde stekeltjes, geboren op de Zeedijk, en die staat die bruine velletjes na te maken, die velletjes die bij narcissen altijd onder de bloem zitten. Maar dan in het groot, met pakpapier. Sonja en Chloe staan op keukentrappen de bloempotten op de dansvloer oranje te verven. Sonja en Chloe waren een stel, de een 'n Vlaamse, de ander Australisch. Sonja had d'r huis en alles in Antwerpen verloren bij een brand. Toen was ze op goed geluk hiernaartoe gekomen. Chloe was Australische. Steeds als ze niet in de RoXY was, liep ze met haar ziel onder de arm. Ze had in het oude Europa kunstenaars willen worden en dat was haar hier dus min of meer gelukt.

Dan had je Henk die nooit zoveel zei, maar de hele top veertig uit zijn hoofd kende. En de andere Henk, dat was de bouwmeester. Slim genoeg om architect te zijn geweest, maar had ooit de verkeerde richting op de Rietveld gekozen. Bij ons kon hij zich uitleven. De twee Henken staan op een rolsteiger kabels op te hangen. Het plan is dat de lichtman dan met die kabels de narcissen heen en weer kan trekken, op het hoogtepunt van het feest. Alsof de wind er mee zou spelen. 'Hee, pop' zegt Chris, 'daar ben je dan weer eindelijk'. 'Hallo, allemaal' zeg ik. De rest kijkt naar beneden op mij neer en mompelt ook hallo. Ik blijf staan. Zenuwachtig, dus er valt een stilte. 'Vertel eens iets leuks,' zegt

Chris. Er schiet me niks te binnen. Glossy's. TV. 'Sorry ik weet even niks leuks.' Ze lijken toch geamuseerd. 'Zal ik even koffie gaan halen?' 'Melk en suiker', 'alles er in', 'alles d'r op en d'raan', hoor ik terug.

En als ik de steile trap afloop in de richting van de cafetaria, zet één van de Henken een keel op: *(zingt uit Wuthering heights van Kate Bush)*

Bad dreams in the night
They told me I was going to lose the fight
Leave behind my wuthering, wuthering
Wuthering Heights
Heathcliff, it's me, Cathy come home
I'm so cold, let me in in-a-your-window

Iris:

Mijn bovenbuurvrouw heette Mevrouw E. van Velsen – Voorburg
Ik denk dat ze een jaar of 80 was
Soms kwam het zo uit dat zij voor me uit de trap af hobbelde
en dat duurde dan altijd heel lang
We spraken elkaar niet zo vaak
Nooit eigenlijk
Ik legde haar post boven voor haar deur op de mat
Dan hoefde ze er niet voor naar de voordeur te lopen
Dat was mijn dagelijkse goede daad
Zo kwam ik er ook achter
Ik loop met een envelop naar boven
en ik zie de post nog liggen die ik er eergisteren had neergelegd
Ik denk
o die is een paar dagen weg
dan is er een paar dagen geen post voor haar
en ik was het al weer vergeten
maar op zaterdagmorgen mag ik weer postbode spelen
ik kom boven
liggen die brieven daar nog stééds
Vreemd
Zondag hangt er een geur in het trappenhuis
Het rook naar dode muis
of vogel
Rottend vlees
Met een akelig vermoeden loop ik naar boven en inderdaad
het wordt erger bij haar voordeur
Ik bel de politie
Een uur later staan er twee agenten voor de deur
Zo'n lange goedgezak en een stevige blonde meid
Ze hebben al geroken wat er aan de hand is
en op hun gezichten kun je zien dat ze het niet leuk vinden
De lange klimt via mijn balkonnetje achter naar het balkon
van mevrouw van Velsen om door de ramen te kijken
Hij ziet het schijnsel van de TV zegt hij
We horen het gerinkel als hij een raampje intikt
Hij gaat de deur van binnenuit open doen
en zij gaat naar boven
Ik zet koffie
Even later komen ze beneden
Ze hebben haar gevonden met een koptelefoon op
voor de televisie waarop de Bold & The Beautiful net was begonnen.
Ze was kennelijk hardhorend geweest
want het geluid over de koptelefoon had zo hoog gestaan
dat ze de tune zo hadden herkend.
Ik vraag Nathalie of ik die nacht bij haar kan logeren
En tot diep in de nacht liggen we te praten, Nathalie en ik

Nathalie meer dan ik
maar we praten
Ik luister naar haar stem
Ik word er loom van
Suzanne is een collega van Nathalie
Ze heeft kort geleden *extensions* laten inzetten in een net verkeerde kleur
Bart is haar nieuwe vriend en heeft daar dus kennelijk geen oog voor
Maar wel een aardige jongen
Ferd is een vriendelijke accountant
die Nat is tegengekomen op het huwelijk van Dascha en Maarten
Hij heeft op dat huwelijk een stukje Chopin gespeeld op trombone
want dat speelt hij
Meike heeft de hele avond met Ferd staan dansen
Ze is schilderes en zit om geld bij te verdienen op de receptie van een makelaarskantoor.
Anouk en Gerbrand gaan waarschijnlijk binnenkort uit elkaar
De broer van Steven is verongelukt
Babette is bij een ander restaurant chef-kok geworden
we moeten er gauw gaan eten
Stefanie dacht dat ze borstkanker had
maar het bleek gelukkig vals alarm
een ontstoken melkkliertje
Ivan is erg afgefallen
hij kan nu zijn kleren kopen in gewone winkels
Ticho heeft een nieuwe vriend maar hij wil nog niet zeggen hoe die heet
Nathalie's exotische wereld komt bij me aan als een schoudermassage
Mijn nekspieren worden los gepraat
David en Annette krijgen een kind
En Chiel een beurs
Roos heeft ruzie met haar baas
En Mariska gaat vreemd
Karlijn gaat twee jaar in Shanghai werken
David zit aan de antidepressiva
Kim is eindelijk afgestudeerd
En Marielou heeft een stel oorbellen dat haar voor geen meter staat
Ineens lig ik te rillen
een zweterige angst overvalt me
Nat ben ik ook zo?
Zo wat ?
Vraagt ze
Zoals die buurvrouw?
Als ik niet elke dag op het instituut zou worden verwacht
Dan zou ik ook zó kunnen verdwijnen
Met de maden over mijn gezicht
Zonder dat iemand het in de gaten heeft
Stel je niet aan zegt Nathalie
Maar de angst blijft
En maakt me verdrietig
En als ik de volgende avond om zeven uur thuiskom
en de voordeur op slot draai zie ik mijn spullen om me heen
Ik kruip in de hoek van de bank met mijn armen om m'n knieën...
om maar wat
levends vast te hebben
Mijn wasmand
Computer
de plant die me altijd een dubbel gevoel bezorgt
Het enige waarbij mijn hart een heel klein sprongetje maakt
is de thermostaat
Een heel klein sprongetje
Ik doe mij ogen dicht
Sla ze open

richt mijn ogen tussen mijn tranen door op de thermostaat
Weer een héél klein sprongetje
Paniek
Ik probeer me te verschuilen in mijn veilige nest
mijn boeken
aantekeningen
mijn computers
Mijn algoritmen
Mijn netwerken
Als twee computers op een netwerk contact maken
heet dat een 'handshake'
Daarna blijven ze controleren of de ander er nog is
Als duikboten op de bodem van de oceaan
Kleine signalen heen en weer
Ping.... Ping...
En weer terug ping... ping...
Ik kom niet meer door mijn vakliteratuur heen
De alinea's vernauwen en verwijden zich voortdurend
en het duurt veel te lang voor ik door heb dat ik vijf keer achter elkaar dezelfde regel lees
Het blijft door mijn kop stomen
Misschien had ik zelf boven moeten gaan kijken
Stiekem desnoods
Dan had ik maar één beeld gehad
Nu zie ik telkens een ander lijk voor me
In het blauwe knipperlicht van de tv voortdurend opnieuw vervormd
Zwarte monden
Gevlekte wangen van blauw-groen perkament
's Nachts is het mijn eigen gezicht
En de maden barsten door het vel van mijn handen terwijl ik aan het typen ben.

muziek

Het hielp dat het lekker weer was
Dat kun je lastig onprettig vinden
Het was mooi weer
Bomen waren groen
Ik sta stil
Midden in de stad op een druk plein
Ik heb mijn ogen gericht op een verse
witte
ronde kauwgomplak
twee en een halve meter vooruit
Langzaam
heel langzaam laat ik mijn ogen vooruit naar de horizon kruipen
Heel langzaam ontspan ik mijn rug
Ik adem in
De bazaltblokken beginnen met weezin op te stijgen
de stormvloedkering verheft zich als een domme macht
Voor het eerst sinds jaren kijk ik weer om me heen
Tjeeminee
wat een duffe boel zeg
Ik weet niet hoor
ik wil niet meteen weer negatief doen
maar...ik
wat een brave borsten
overall rottige poloshirtjes en overhemden
Allemaal zo... ernstig...
Die doelbewuste passen overall
Zo heel erg vastberaden
de HEMA binnenlopen

Idioot om te zien
Nou ja
Nog even geduld misschien.

Roxy :

We maakten alles, zolang het er maar goed uitzag. Maar op een gegeven moment was de rek eruit. Ik weet niet precies hoe dat kwam. De xtc begon uit te werken, de liefde was over, de ideeën waren op, de mensen van de directie begon over winst te praten, de housemuziek ontwikkelde zich te krampachtig, mensen hadden geen zin meer om zich te verkleden. Zeker is dat op een gegeven moment iedereen, niet alleen in de RoXY, aan geld begon te denken. Op een dag komt Lennart met een betrand gezicht de zaal binnen. Hij mocht geen acts meer doen, alleen nog op grote feesten. Pinky zat thuis, ook in tranen.

We deden wat we konden, maar het werd ons steeds moeilijker gemaakt. De tent werd overspoeld door doodnormale zaterdagavondstappers die bij ons helemaal naar de klote gingen. Maar zij kregen ook in de gaten dat het niet zo leuk was als de verhalen die ze hadden gehoord.

We werden gemener. Er werd steeds meer gesnoven in plaats van geslikt. De tent veranderde in een cokehol. Ik begreep het allemaal niet.

Ik bedoeldie paastuin met de zes meter hoge narcissen. Met Koninginnedag, een gigantische kroonluchter waarop de mooiste travestieten vanuit de nok van het dak werden neergelaten. In juli een reusachtig grote wielren-finish met nog veel meer toeters en bellen dan bij de Tour de France zelf. In de nazomer een gigantische roze opblaasbare oerreus, die de halve koepel vulde. Bij het Loveball, in oktober een decor van drie verdiepingen. Voor kerst, een stuk of honderdvijftig kerstbomen op hun kop aan het plafond gehangen. Met oud en nieuw, die tweehonderdvijftig discobollen. Ook hadden we een keer een hele flipperkast gebouwd met een grote ijzeren spiraal helemaal van boven tot aan de dansvloer. Om twee uur 's nachts hoorde je dan 'Multiball!' en dan kwamen er drie enorme zilveren ballen zo langzaam naar beneden rollen. Met het tienjarig bestaan twee enorme witte handen en die stonden zo schuin boven de dansvloer. Met schijnwerpers in de vingertoppen en die handen bewogen, en op het hoogtepunt van de avond deden ze: (*maakt met twee handen tegelijk het 'rocking-out' teken*). Dat was... dat was gewoon ...

Komend weekend organiseer ik hier een feest waar alleen maar drankliederen gespeeld gaan worden. Al mijn muzikantenvrienden moeten dan een paar nummers doen. Wel veel research, maar so what. En lekker zuipen natuurlijk.

En in de zomer bouw ik met een paar vrienden een groot vlot, en dan moet iedereen als piraat verkleed komen, zijn mobile telefoon thuis laten, en dan varen we met een hele hoop drank het IJsselmeer op. Gewoon rechtstreeks naar het midden net zo lang tot de benzine op is. En dan zitten we daar. Worden de mensen weer nuchter, en dan hangen die ooglapjes zo op de borst en iedereen chagrijnig, maar ik heb dan stiekem een toch een gps-systeem en een mobiele telefoon meegenomen en dan komt na een uur of twee, tadaa, ineens een hele grote boot met matrassen en drank en fruit en eten ons redden.

In 1995 geloof ik waren er een keer twee Japanse jongens die van alles met hun anus konden. Die kropen in een speciaal daarvoor ontworpen pakje heen en weer voor een groot wit canvas en daar schoten ze met hun poepgat verbommetjes tegenaan. Zo maakten ze *live* een abstract schilderij. Geen *goed* werk, maar wel behoorlijk... ja, abstrakt.

Jezus, wat was dat leuk. Echt, ik heb spaghetti met ketchup gegeten om de entree te kunnen betalen.

oktober 2005 – januari 2006